

ANNO 1747.

Quis non concurrens in casu.

tias, que huic petitioni accommodari non possunt, ut Nos alias declaravimus in nostro l. 4. de Canonizatione part. 2. cap. 4.

19. Quoniam vero non Officium de Comuni, sed proprium, lectiones nimirum secundi nocturni proprias libello a Nobis suppliciter postulasti, videre tu ipse poteris in nostro lib. 3. de Canonizat. cap. 8. num. 8. Et seq. ac lib. 4. par. 2. cap. 10. n. 6. quantæ auctoritatis esse historicum deceat, cuius ex monumentis lectiones Officii proprii desumuntur pro Ecclesie usu sive universalis, sive particularis, consilii ac prudentiæ erit tuæ etiam, atque etiam considerare, num tales Tibi historici faveant, quales ii debent esse, ex quorum scriptis pro S. Luca Officio desumere lectiones proprias poteris. In actis, Cajetani studio in lucem editis, legitur, Monachum nescio quem nomine Bonum vitam S. Lucae Casali exornavisse, sed hæc historia in presens temporum injuria desideratur, ut conjiciunt Bollandistæ. Quidquid Cajetanus memorie tradidit, quibusdam Nicolæ de manuscriptis hausit, stylo quidem rudi admodum, ac plane barbaro exaratis. Nihil ibidem de Casali parentibus, nihil de natiuitatis tempore, nihil de Principe dicitur, quo regnante vitam aut duxerit, aut inchoaverit. Annus vero, quo fuit in lucem editus, cum ignoretur, ne cognoscere quidem licet, instituto ne Basiliano, an Benedictino se deberet, qua certe in re non Te latet, historicos etiam Siculos dissentire. Pyrrhus supplere contendens, quæ in Cajetano desiderantur, scribit, Leonem quemdam S. Lucae Casali Patrem, & Theotistam fuisse Matrem, vixisseque ad centum annos, & mortis proximum, successorem suum quemdam Theodorum designavisse; sed Pyrrhi errorem nemo non reprehendit, cum S. Luca Casalio tribuat, quæ S. Leoni Lucae sunt adscribenda, ut acta probant a Cajetano diligentissime exornata. Hædem ex Cajetani actis colligitur, S. Lucam Casalium Abbatis dignitatem diu reculavisse, eamque deinceps jussu Pontificis accepisse, quin ejus nomen Pontificis declaratur. Illud quoque miraculum memoratur, quo saxa, mutique lapides responderunt Amen. Constantem autem Nos credimus, Deum facere plane posse quæcumque velit, ut magnificus servos illustret suos, nec Nobis in mentem venit insinuari hoc portentum S. Lucae Casalio tribuendum esse, cum ejus memoriam præditis in actis, eidemque plausum Nicolæ datum legamus. At hoc miraculum, quod pars esset omnium honorificentissimi in Lectionibus propriis inferenda, præmittendum omnino esset. Actorum enim, quæ Cajetanus edidit, non solum auctor ignoratur, verum etiam latet, an S. Lucae cœvum extiterit, aut a cœvis saltem, atque contemporaneis hoc portentum accepit. Etate hæc nostra criticem fatemur ad gradum altissimum pervenisse, quæ si prudens, si moderata, si talis plane sit, qualem in Cardinali Baronio admiramur, nemini non videbitur cognoscende rerum veritati apprimè utilis, & opportuna.

20. Octavo sæculo vixit, ac floruit Beda, de quo id præfatus scribitur, quod de S. Luca Casalio: Cum ex nimia senectute oculis caligasset, et discipulo duce ad lapidum congeriem pervenisset, discipulus ei suadere cepit, quod magnus illic esset populus congregatus, qui summa affectione, et silentio ejus prædicationem expectabant; cumque Sanctus ferventi spiritu elegantissimum sermonem fecisset, et conclusisset, per omnia sæcula sæculorum, lapides responderunt Amen. Venerabilis Beda. Hoc factum postquam diu perpendit Cardinalis Baronius ad ann. Christi 731. n. 25. ita concludit: De his cum nihil Bedæ affectator discipulus dicat, post ipsum ista excogitata esse videri possunt, quæ nec a Tribemio recepta esse videntur. Multa hic addi protecto possent, quæ silentio involvantur: cæterum id videtur opportune statuendum, ut S. Lucae Casalio cultus quidem & veneratio, quæ nunc habetur, in posterum præbeat; Officium tamen propriam denegetur, cum tanti ponderis acta desint, ex quibus liceat absque erroris periculo lectiones sumere peculiare. Neque id vero nunc primum accidit, sed sæpe alias. Nam cætera ut missa sacramus, celeberrimum est exemplum S. Gregorii, Sanctiorumque Sociorum Martyrum. Erat eorum cultus immemorabilis: Sacella hædem, & Tepla dicata fuerant. Aderant Rituales, præterea libri veteres charta pergamena descripti, unde cognosci plane poterat, nedum conspici, usum olim invaluisse.

non sono adattabili al caso presente, e che si possono vedere nel nostro lib. 4. de Canonizatione alla part. 2. A. VII. cap. 5.

19. Ma, cioè che siasi di quest' assunto, non essendovi ristretta la pretensione all' Officio de Comuni, ma all' Officio proprio, che vuol dire alle Lezioni proprie del secondo Notturno, può ella vedere nel nostro lib. 3. de Canonizatione al cap. 8. n. e segg., e nel nostro lib. 4. alla par. 1. cap. 10. n. 6. di qual peso debbano essere gli Storici, per poter da essi ricavarle quanto deve inserirsi nelle Lezioni dell' Officio proprio, o sia per la Chiesa universale, o per qualche Chiesa particolare, e può poi col suo buon giudizio vedere, se tali siano gli Storici, de' quali potrebbe prevalersi chi volesse comporre le Lezioni proprie in onore di S. Luca Casale. Negli atti pubblicati dal Gaetani, e di sopra da Noi mentovati, si dice, che un certo Monaco, chiamato Buono, compose la Vita di S. Luca Casale: ma quest' Autore si è perduto, come conghietturano i Bollandisti. Quanto fu pubblicato dal Gaetani, come abbiamo veduto, fu ricavato da certi Manoscritti di Nicofia scritti in istile assai barbaro. Nulla si dice del Padre, e della Madre del Santo, nulla in che anno sia nato, e sotto qual Principe. Non s'espone in che anno nacque, nemmeno si può dire, se fosse d' Illirio Basiliano, o Benedetto, nel qual punto sono discordi gli stessi Scrittori Siciliani. Il Pirro pretende di supplire quanto manca nel Gaetani, scrivendo, che S. Luca Casale ebbe per padre un certo Leone, e per madre una certa Teoriste, che visse fino a cento anni, e che morì da nomino suo successore un certo Teodoro: ma chiaro è l' equivoco del Pirro, perchè tutto ciò appartiene, non a S. Luca Casale, ma a S. Leone Luca, come consta evidentemente dagli Atti autentici, che dà il Gaetani. Negli Atti di S. Luca Casale appresso il citato Gaetani, si dice, che non voleva accettare l' Abbatia, ma che poi l' accettò per comando del Papa, senza che si dica il nome del Papa, che glielo comandò. Si rapporta il miracolo de' sassi, che risposero Amen: e Noisiamo ben persuasi, che Iddio può fare quello, che vuole, per glorificare i suoi Servi. Non intendiamo tampoco d' opporci alla narrativa, che ciò seguì nel caso di S. Luca Casale, leggendo il miracolo scritto nel detto Atti, e vedendolo applaudito in Nicofia. Ma questo miracolo, che sarebbe la miglior prova, che si potesse inferire nelle Lezioni proprie, giusta le regole, non potrebbe inserirsi, non solo perchè s'ignora l' Autore degli Atti pubblicati dal Gaetani, ma perchè ancora non si sa, se fosse contemporaneo, e se non essendo stato contemporaneo a S. Luca Casale, l' abbia potuto riferire da chi era contemporaneo. Si aggiugne, che la critica oggi è arrivata all' ultimo segno, e quando essa sia moderata, com' è stata quella del Cardinal Baronio, non vi sarà chi non l' approvi come utile, e di vantaggio per la verità de' fatti.

20. Vissè Beda nel secolo ottavo, e di lui per appunto si racconta, quanto si racconta di S. Luca Casale: Cum ex nimia senectute oculis caligasset, et discipulo duce ad lapidum congeriem pervenisset, discipulus ei suadere cepit, quod magnus illic esset populus congregatus, qui summa affectione, et silentio ejus prædicationem expectabant; cumque Sanctus ferventi spiritu elegantissimum sermonem fecisset, et conclusisset, Per omnia sæcula sæculorum, lapides responderunt Amen. Venerabilis Beda: E dando giudizio di questa fatto il Cardinal Baronio all' anno di Christo 731. n. 25. così dice: De his cum nihil Bedæ affectator discipulus dicat, post ipsum ista excogitata esse videri possunt, quæ nec a Tribemio esse recepta videntur. Molte altre cose si potrebbero aggiugnere che si tralasciano: per lo che sembra doverci concludere, essere il Culto di S. Luca Casale in quello stato, in cui dee mantenersi; ma non essere i di lui Atti in tal grado, che da essi si possano desumere le Lezioni proprie. Ne ciò è caso nuovo; perchè, lasciando gli altri esempi da parte, celebre è quello di S. Gregorio, e de' Santi Compagni Martiri. Il loro Culto era immemorabile. Ad essi erano state erette Chiese. V'era un Rituale antico, scritto in cartapeccora, dal quale si desumeva, che nella Metropolitana Fiorentina erasi altre volte recitato l' Officio proprio in loro onore, che poi si era tralasciato. Non mancavano gli Atti del Martirio. Nacque-

PONT. A. VII.

quali non concorrono nel caso.

21. Reliquum est, aliqua ut addamus de patrocinio S. Lucae Casali. Scripta ad Nos translata significant, Nicolæ Civitatem in duas partes divisam esse, quarum altera S. Lucam Patronum Urbanum esse cupit, altera renuit. Id autem a Nobis enixe petitur, ut S. Casalium Patronum designemus una cum S. Nicolao, quem unanimi consensu omnes Patronum Civitatis principem venerantur. Compertum est, non alios eligi patronos posse, quam qui ab Ecclesia universalis titulo Sanctorum coluntur, non autem beatificati dumtaxat. Cum vero Cultus S. Lucae non ad Ecclesiam pateat universam, hinc fit, ut Beati potius, quam Sancti proprius videatur, tametsi qui colitur, Sancti nomine nuncupetur. Neque enim non exempla suppetunt, unde edoceamur, iis, qui tempore ab immemorabili Sanctorum numero adscripti sunt, hunc Titulum non auferri, licet eorum cultus certis terminis circumfribatur, nec alius omnino sit, quam qui Beatorum meritis reddi solet. Præclare hoc videmus in duabus Lusitanæ Regniæ Thebesia, & Sancia, quarum memoria licet Beatam more tantummodo celebratur, iis tamen Sanctorum nomen, de quo controversia erit, Congregatio Rituum non denegavit, quo Nos argumento utimur in nostro lib. 2. de Canonizatione Sanctorum cap. 24. num. 115. Luculentissima est quoque supradictæ regulæ circumscriptio, idest hinc regulæ non esse locum, nisi in Patronorum electione, quæ fit post ann. 1630. quo tempore statuta est regulæ, cuius quidem & post ann. 1630. nulla est auctoritas, si prædicto Decreto a Summo Pontifice derogetur. In hac ire non possumus, ad sedandas Populorum controversias interduam a Sede Apostolica prudentissime statutam esse, alicuius ut Civitatis duo Patroni principes colerentur; quod a Nobis animadvertitur in nostro lib. 4. de Canonizatione Sanctorum part. 2. cap. 14. Et 15. Jam vero cum Nos penitus lateat, quo tempore, aut qua ratione Patronus electus fuerit S. Lucas Casalius, cum nec exposita a Nobis argumenta fuerint satis idonea rei obtinendæ, quæ petitur; nihil novi decernendum existimamus, atque id negotii in gradu præfinito relinquendum. Prudentiam interea Tuam Nobis & perspectam, & cognitam ad sedandos Populi tumultus hortamur, ac Tibi, gregique tuo Nobis carissimo paternam Benedictionem benevolentissimo ex animo impertimur.

BULLARIUM.

PONT. A. VII.

De concessione Patronatus S. Lucae pro Ospizio Nicolæ.

Quod patet de concessione.

uisse, ut Metropolitana Florentina eorum in honorem Officium proprium recitaret, quod postea defuisset: Acta demum Martyrii in promptu erant. Orta vero inter eruditos iis de actis controversia, non defuit, qui nimis audacter senserit, omnem cultum dictis Martyribus denegandum. Nimis asperum, atque absurdum hoc visum est. Quid ergo: Cultus fuit in statu pristino conservatus, & Sanctis Martyribus eadem est habita, quæ antea, veneratio. At propter graves difficultates, quæ in actis occurrerant, Congregatio Rituum concedere Lectiones proprias recusavit; ut ex Decreto constat, quod emanavit die 1. Octobris 1707.

21. Resta il punto del Patronato di S. Luca Casale. Nelle Carte a Noi trafmesse leggiamo, essere la Città di Nicofia divisa in due parti; volendo un padrone Santo per principale Padrone San Luca Casale, e non per la Città volendo l' altro: ed a Noi si fa istanza, che dichiariamo S. Luca Compadrone unitamente con S. Nicola, che da tutti si riconosce per Padrone principale. Chiaro sono le regole, che non si possono eleggere in Padroni, se non quelli, qui ab Ecclesia universalis titulo Sanctorum coluntur, non autem beatificati dumtaxat. Cum vero Cultus S. Lucae non ad Ecclesiam pateat universam, hinc fit, ut Beati potius, quam Sancti proprius videatur, tametsi qui colitur, Sancti nomine nuncupetur. Neque enim non exempla suppetunt, unde edoceamur, iis, qui tempore ab immemorabili Sanctorum numero adscripti sunt, hunc Titulum non auferri, licet eorum cultus certis terminis circumfribatur, nec alius omnino sit, quam qui Beatorum meritis reddi solet. Præclare hoc videmus in duabus Lusitanæ Regniæ Thebesia, & Sancia, quarum memoria licet Beatam more tantummodo celebratur, iis tamen Sanctorum nomen, de quo controversia erit, Congregatio Rituum non denegavit, quo Nos argumento utimur in nostro lib. 2. de Canonizatione Sanctorum cap. 24. num. 115. Luculentissima est quoque supradictæ regulæ circumscriptio, idest hinc regulæ non esse locum, nisi in Patronorum electione, quæ fit post ann. 1630. quo tempore statuta est regulæ, cuius quidem & post ann. 1630. nulla est auctoritas, si prædicto Decreto a Summo Pontifice derogetur. In hac ire non possumus, ad sedandas Populorum controversias interduam a Sede Apostolica prudentissime statutam esse, alicuius ut Civitatis duo Patroni principes colerentur; quod a Nobis animadvertitur in nostro lib. 4. de Canonizatione Sanctorum part. 2. cap. 14. Et 15. Jam vero cum Nos penitus lateat, quo tempore, aut qua ratione Patronus electus fuerit S. Lucas Casalius, cum nec exposita a Nobis argumenta fuerint satis idonea rei obtinendæ, quæ petitur; nihil novi decernendum existimamus, atque id negotii in gradu præfinito relinquendum. Prudentiam interea Tuam Nobis & perspectam, & cognitam ad sedandos Populi tumultus hortamur, ac Tibi, gregique tuo Nobis carissimo paternam Benedictionem benevolentissimo ex animo impertimur.

ro controversie fra gli eruditi sopra gli Atti predetti; nè v'era mancato chi con soverchio ardore aveva proposto, che si levasse il Culto ai detti Martiri. Fu ciò inteso con orrore. Restò il Culto com' era; perseverò la divozione verso i Santi Martiri, come era sempre stata. Ma essendosi chieste alla Congregazione de' Riti le Lezioni proprie, ciò non fu accordato, per le gravi difficoltà incontrate negli Atti, come si desume dal Decreto della stessa Congregazione spedito il primo d' Ottobre dell' annomille settecento sette.

21. Resta il punto del Patronato di S. Luca Casale. Nelle Carte a Noi trafmesse leggiamo, essere la Città di Nicofia divisa in due parti; volendo un padrone Santo per principale Padrone San Luca Casale, e non per la Città volendo l' altro: ed a Noi si fa istanza, che dichiariamo S. Luca Compadrone unitamente con S. Nicola, che da tutti si riconosce per Padrone principale. Chiaro sono le regole, che non si possono eleggere in Padroni, se non quelli, qui ab Ecclesia universalis titulo Sanctorum coluntur, non autem beatificati dumtaxat. Cum vero Cultus S. Lucae non ad Ecclesiam pateat universam, hinc fit, ut Beati potius, quam Sancti proprius videatur, tametsi qui colitur, Sancti nomine nuncupetur. Neque enim non exempla suppetunt, unde edoceamur, iis, qui tempore ab immemorabili Sanctorum numero adscripti sunt, hunc Titulum non auferri, licet eorum cultus certis terminis circumfribatur, nec alius omnino sit, quam qui Beatorum meritis reddi solet. Præclare hoc videmus in duabus Lusitanæ Regniæ Thebesia, & Sancia, quarum memoria licet Beatam more tantummodo celebratur, iis tamen Sanctorum nomen, de quo controversia erit, Congregatio Rituum non denegavit, quo Nos argumento utimur in nostro lib. 2. de Canonizatione Sanctorum cap. 24. num. 115. Luculentissima est quoque supradictæ regulæ circumscriptio, idest hinc regulæ non esse locum, nisi in Patronorum electione, quæ fit post ann. 1630. quo tempore statuta est regulæ, cuius quidem & post ann. 1630. nulla est auctoritas, si prædicto Decreto a Summo Pontifice derogetur. In hac ire non possumus, ad sedandas Populorum controversias interduam a Sede Apostolica prudentissime statutam esse, alicuius ut Civitatis duo Patroni principes colerentur; quod a Nobis animadvertitur in nostro lib. 4. de Canonizatione Sanctorum alla pag. 2. cap. 14. Et 15. Ma non avendo Noi veruna notizia, quando e come fosse eletto San Luca Casale per Padrone, non essendoci esposte le circostanze, per le quali credesi poter esser luogo ad ottenere quel, che si chiede; non possiamo far altro, che lasciare le cose in quel grado, in cui sono, ed esortare il di lei zelo a sedare i tumulti: Ed intanto con Paterno affetto diamo a Lei, ed al suo Gregge l' Apollolica Benedizione.

De Pontificatus Nostri Anno Septimo. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem die 28. Februarii 1747. Pontificatus Nostri Anno Septimo.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem die 28. Februarii 1747. Pontificatus Nostri Anno Septimo.

ASSIGNATIO

Annua præstationis favore Collegii Penitentiariorum Basilicæ Lateranensis.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

LABORANTIBUS in Vineâ Domini, & Apostolicæ sedis assidue & laudabiliter intervientibus, diurnum denarium non suppeditari, & necessaria ad vitæ sustentationem desesse, minime decet.

Hac tamen propemodum conditione, non sine admiratione ac dolore, nuper accepimus, operam laborumque suum præstare Dilectos Filios Sacerdotes Ordinis Minorum Sancti Francisci Reformatorium nuncupatorum, qui pro demandato sibi Penitentiariorum

riorum Minorum Officio, apud Basilicam nostram Lateranensem in peculiari Collegio simul degentes, excipiendis Sacramentalibus Confessionibus Christifidelium ad eandem Basilicam confluentium incessanter occupantur. Quamvis enim eorum habitations Domus non ita pridem a rec. mem. Decessore Nostro Clemente Papa XII. vereri disjecta, in ampliorem formam a fundamentis extructa fuerit, eam tamen nonnullis adhuc necessariis commoditatibus carere, jam vero ipsius Templum magna, ac dispendiosa reparatione indigere, a ream autem horto destinatum, subterraneis fornicibus, quibus fuscibatur, jamdudum subsidentibus magna ex parte inutilem remansisse cognovimus. Præterea ipsi Religiosi Viri, ut ex relationibus omni fide dignis accepimus, maxima laborantes inopia, in summa rerum omnium angustia vivunt, itaut non modo necessaria Cellarum & Mensæ suppellectilia, sed ipsos pauperes lectos, atque pannosas vestes comparare nequeant, ac sæpe etiam quotidiani cibi defectum sustineant.

Quam

Exemplis
Officium
proprium
non esse
concedendum.

Con gli
tempi si
chiude, che
deve
dare l' Offi-
cio proprio.

Dati nell' anno VII. del Pontificato alli 28. di Febbraio 1746.

Quam ob rem valde mirandum non est, si, qui potissimum sacrarum disciplinarum scientia professione, inter præfati Ordinis Alumnos excellunt, quique, pro sua doctrina, & experientia, in arduis rebus & controversiis, non solum Majori Penitentiario, sed ipsi etiam Apostolicæ Sedi ut alias, utilia, & graviora consilia maxime præbere possent; a suscipiendi hujusmodi Penitentiarii Lateranensis munere, & labore refugiant: Quare quum ad nostram Pastoralem sollicitudinem pertinere censuimus, ut ejusmodi Officia, quæ ad Forum Penitentiarium spectant, non nisi præstantibus in Theologica facultate, & in Sacrorum Canonum scientia versatis, atque probatæ prudentiæ Viris commendentur; æquum præterea censentes prædictorum Dilectorum Fidorum indigentiam paternâ charitate sublevare; quum præsertim novissime accepimus; in præfati Collegii Præsidem deputatum fuisse Religiosum Virum spectata virtute & egregiis dotibus præditum; postquam Orationem in ipsius Collegii Aedibus ad pium domesticum usum Penitentiarii ibi degentium edificandi, & ad sacræ antiquitatis memoriam conservandam, juxta exemplum illius, quod a pluribus sæculis in veteri Penitentiaria videbatur, ornari curavimus; Adiam ipsarum Testa, sumptibus quoque Nostris reparari; Communis foci Conclave, quo a summi molestia liberetur aptari & renovari: novos lectos nova lintamina parari; ipsosque Religiosos Viros in frigore & nuditate, supra quam Franciscana paupertas jubet, laborantes, convenienti amictu operiri mandavimus; majora deinceps Deo adjuvante facturi, ubi consilia Nostra ad ipsius Dei gloriam directa optatum consequantur effectum.

Nunc vero ad annum censum eidem Collegio attributum oculos intendentes, invenimus illum ad quadraginta sexaginta scuta monetæ Romanæ dumtaxat pertinere, quorum trecenta exiguntur ex fructibus duorum Canonicatum ipsius Basilicæ Lateranensis, super quibus hujusmodi Pensiones annuorum scutorum centum quinquaginta pro quolibet, ad ejusdem Collegii favorem, perpetuo reservatæ existunt, alia vero centum sexaginta eidem perfolvantur a Dataria Nostra Apostolica, ad rationem scutorum quadraginta de trimestre in trimestre; ac denique singulis biennii a Capitulo præfate Basilicæ eidem Collegio solvantur scuta quinquaginta monetæ similis, pro Penitentiarii vestituario. Quas porro summas clare patet minime sufficere posse pro alendis decem Fratibus præfatum Collegium constitutibus, & pro aliis Religiosæ Familiæ necessariis expensis sustentendis; quum præterea ob magnam ejusdem Collegii ab Urbis centro distantiam, hœcietiam necessario addendum videatur, ut alius sine Frater Conversus, sive Tertiarius ejusdem Ordinis, pro ipsius Familiæ servitiis inibi alatur, quo excurrente ad quotidianum victum in Urbe comparandum, aliæque negotia pro Religiosorum indigentia explenda, ipsi Sacerdotes Penitentiarii a Sæcularibus curis vacui, toti sint in spirituali Officii pro Animarum salute ipsi imposti muneribus adimplendis.

Quare quum de augendis ejusdem Collegii redditibus sollicitè cogitarem, occurrit Nobis, pro diuturna experientia, quam de rebus ad Officium Penitentiariæ Apostolicæ spectantibus acquisivimus, dum in minoribus existentibus in ipsa Penitentiaria manus Doctorum in Decretis plures annos sustinimus, Sigillatoris munus in eodem Penitentiariæ Officio adesse, cui satis ampla emolumenta attributa dignoscuntur, quæ sane, pro ratione laboris ipsi incumbentis, & pro mensura honorarii, quod aliis ejusdem Penitentiarii Officialibus magis laborantibus constitutum est, justo lautiore communitè reputantur. Dum enim Doctor in Decretis præfatus, aliisque Consultor Theologus, gravissimis assidueque studiis pro ipsius Apostolici Officii servitio occupati, annua scuta monetæ centum nonaginta & octo dumtaxat honorarii titulo singuli percipiunt; prædictus Sigillator, præter annum honorarium scutorum similitum ducentorum nonaginta septem, quod tamen deductis inferiorum Ministrorum salariis ad annua scuta monetæ triginta tria redigitur, alia incerta emolumenta percipit ex expeditionibus minoris gratiæ, ad rationem videlicet obolorum octo pro quolibet Bulla, quæ, ducto calculo per decennium, annua similia scuta constituunt sexcenta quadraginta

quinque: Quod si etiam ratio haberi velit alterius generis, quod in nostris Literis incipientibus: In Apostolicæ Penitentiariæ, Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadagesimo quarto, Idibus Aprilis, editis, futuris in posterum Sigillatoribus injunximus: nihilominus apparebit, hujus Officialis emolumenta singulis annis scutorum sexcentorum summam ab omni onere liberam, vel prope attingere, vel etiam superare.

Quapropter æquum judicantes ex suprabundantibus unius Officialis emolumentis aliorum ejusdem Fori & Officii Ministrorum indigentiam sublevare, matura deliberatione præhabita, ac Motu proprio, & ex certa scientia, ut præsertur, ac de Apostolicæ potestatis plenitudine statuimus, & decernimus, ut eventiente quodcumque hodierni Sigillatoris cessu, vel decessu, ex præfatis emolumentis hujusmodi Officio dudum attributis, annua scuta ducenta monetæ Romanæ de Julii decem pro quolibet scuto detrahatur, ac præfatio Collegio Penitentiarii Minorum Basilicæ Lateranensis perfolvantur; prout Nos ex nunc, prout ex tunc, & contra, hujusmodi annua scuta ducenta a præfati Sigillatoris emolumentis dismembramus, ac de ipsis & super ipsis reservamus, eidemque Collegio perpetuo applicamus, & appropriamus; mandantes pariter ex nunc, prout ex tunc, & contra, omnibus futuris Apostolicæ Penitentiariæ Sigillatoribus, ut pro hujus voluntatis Nostræ executione, & annuæ præfate summæ solutione, quinquaginta scuta monetæ hujusmodi libera ab omni onere, eidem Collegio de Trimestre in Trimestre, omni mōra & tergiversatione remotis, cum effectu tradant, atque perfolvant. Interim vero, quoniam venter non patitur dilationem, donec dismembratio, & applicatio hujusmodi summi fortiantur effectum, volumus annua scuta centum quinquaginta monetæ similis ex redditibus Datarie Nostræ, & ex emolumentis Compendiæ Beneficialis, eidem Collegio subministrari; mandantes Dilecto Filio Magistro Joanni Jacobo Millo Datario Nostræ, sive ejus in Officio Successoribus, ut hujusmodi præstationem, quam post prædictam applicationem quodcumque sequuntur illico cessare decernimus, interea quotannis in Festis Natalitii Domini Nostri Jesu Christi sæpèdicto Penitentiarii Minorum Basilicæ Lateranensis Collegio perfolvant. Quoniam vero nec ita prædictorum undecim Religiosorum sustentationi, aliisque ipsorum Collegii necessitatibus satis plene, & sufficienter consultum fore videmus; memores, Nos in præallegata Constitutione Nostra super Apostolicæ Penitentiariæ Officialibus, eorumque muneribus edita, certam annuam summam scutorum biscentum & superfluis ejusdem Penitentiariæ emolumentis retrahendam, & a præfato Clemente Prædecessore ad Majoris Penitentiarii dispositionem antea concessam, in elemosynis tamen erga pauperes recurrentes ad ipsius Penitentiariæ Forum omnino erogandam; ipsi Majori Penitentiario auctoritate quoque Nostræ robore confirmasse, & ad ipsius dispositionem, ut præsertur, ex integro concessisse; experientia vero edocti, ipsius summæ mediocritatem abundè sufficere pro ordinariis elemosynis in hujusmodi personas erogandis; pro extraordinariis vero & particularibus casibus, reliquam esse Majori Penitentiario facultatem ad eundem summam Pontificem, ut videre est in ipsius Constitutionis paragrapho incipiens: Sed præterea: Idecirco nunc præfatum Clementis Prædecessoris Nostræque concessionem hæc in parte moderantes, volumus & statuimus, ex hujusmodi pecuniarum annua scuta centum monetæ Romanæ eidem Collegio Penitentiarii Minorum Basilicæ Lateranensis similiter applicari: Mandantes venerabili Fratri Nostro Vincentio Episcopo Præfessio ac R. E. Cardinali Petra nuncupato hodierno Majori Penitentiario, eoque in Officio hujusmodi Successoribus in perpetuum, e prædictis emolumentis in elemosynas, ut præsertur, convertendis, annua scuta centum, in duabus æqualibus solutionibus, pro una videlicet in Nativitate Sancti Joannis Baptistæ, & pro altera in Festis Natalitii Domini Nostri Jesu Christi, eidem Collegio in posterum omnino perfolvant; Atque insuper decernentes; ut omnes & singulæ multæ, & condonationes ab eodem Apostolicæ Penitentiariæ Officio per singulos annos percipi solitæ, & in futurum percipiendæ, quæ, juxta calculos jussu Nostræ effor-

Annua scuta ducenta ex redditibus Sigillatoris Penitentiariæ Apostolicæ ex nunc pro tunc ipsi assignantur.

Interim reanndat ex Dataria centum quinquaginta annua scuta perfolvi.

Annua centum scutorum satisfactionem Imperatori concessit.

Ipsorum redditus augendos, ut infra dolibet.

Clauſula.

matos, vix annua scuta triginta plerumque attingunt; eorundem Penitentiarii Lateranensis Collegio & pro Linteaminum & Suppellectilium mantutione, ab eodem Penitentiario Majori applicentur, & in fine cujuslibet anni perfolvantur; quemadmodum Nos earumdem præsentium tenore, & Apostolica auctoritate ipsi Collegio applicamus, & perpetuo concedimus & assignamus.

Præsentibus quoque Literas, etiam ex eo quod Major Penitentiarius, ac præfate Penitentiariæ Sigillator, sive alii quicumque in præmissis interesse habentes, seu habere quomodolibet prætendentes, eisdem præmissis non consenserint, aut vocati, seu auditi non fuerint, aliaque quavis etiam juridica, & privilegiata causa nullo unquam tempore de subreptionis, obreptionis, seu nullitatis vitio, aut intentionis Nostræ, vel alio quocumque defectu, notari aut impugnari posse; sed omnino & perpetuo validas, & efficaces existere, eisdemque Penitentiariis Minoribus, eorumque Collegio plenissime suffragari, & ab eodem Majori Penitentiario, ejusque Successoribus, nec non futuris Sigillatoribus pro tempore existentibus, aliisque præmissis, inviolabiliter observari decernimus, & respectivè mandamus. Non obstantibus Sancti Pii Papæ V. Prædecessoris Nostri, super erectione præfati Officii Penitentiariæ Apostolicæ, nec non Innocentii Papæ XII. Prædecessoris pariter Nostri, super applicatione superfluatorum ejusdem Penitentiariæ emolumentorum favore Hospitii Apostolici Pauperum Sancti Michaelis de Urbe; atque etiam prædicti Clementis Papæ XII., super concessione annuæ certæ summæ ad ejusdem Majoris Penitentiarii dispositionem, Nostrisque quibusvis Literis, Constitutionibus, Regulis, & Ordinationibus Apostolicis, & dictæ Penitentiariæ Privilegiis, Indultis, Statutis, & consuetudinibus quibuscumque, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis; quibus omnibus & singulis, eorum tenores, quantenus opus sit, præsentibus pro expressis & insertis habentes, ad effectum præsentium, illis alia in suo robore permanentibus, harum serie, & auctoritate prædicta, plenissime, & expresse derogamus. Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hæc Nostrarum Dismembrationis, Reservationis, Assignmentis, Applicationis, Concessionis, Mandati, Statuti, & Voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis, Dei, ac Beatorum Petri & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum.

Dat. Pontif. die 13. Martii 1747.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ Millesimo septingentesimo quadagesimo sexto, tertio Idus Martii, Pontificatus Nostri Anno Septimo.

D. Cardinalis Passioneus. J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi. J. B. Eugenius.

Loco + Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

XXXI.

SEQUITUR

Declaratio præcedentis Constitutionis. BENEDICTUS PAPA XIV. MOTU PROPRIO &c.

Proemium.

DECET Romanum Pontificem diligenter prospicere, ut concessiones, & gratiæ, quæ de provida Sedis Apostolicæ benignitate processerunt, ac necessariam sustentationem Religiosorum Virorum, pro salute Animarum assidue laborantium, concernunt, plenam obtineant roboris firmitatem; omnemque in eis ambigendi rationem tempèstive succidere, ne quando possint in controversiam adduci, aut quomodolibet impugnari. Sane Nos alias, seu nuper ad temporalia vitæ sub-

Enstratio præcedentis Constitutionis.

sidia eatenus attributa dilectis Filiis Presbyteris Regularibus Ordinis Fratrum Minorum Sancti Francisci Reformatorum nuncupatorum, in Basilica nostra Lateranensi Penitentiarii Minorum munus obuentibus, & apud ipsam in peculiari Collegio simul degentibus, oculos intendentes, invenimus illa ad quadraginta sexaginta scuta monetæ Romanæ dumtaxat pertinere, quorum nimirum trecenta percipiuntur ex duabus pensionibus annuis scutorum centum quinquaginta proquolibet, super fructibus, non quidem duorum Canonicatum ejusdem Basilicæ, prout in infra scriptis nostris Literis per errorem enunciatum est, sed verius unius Canonicatus & Præbendæ, nec non Vicariæ perpetuæ prædictæ Basilicæ, Apostolica eis auctoritate in perpetuum reservatis; alia vero centum sexaginta eidem perfolvantur a Dataria nostra Apostolica ad rationem scutorum quadraginta de trimestre in trimestre; ac denique scuta quinquaginta monetæ similis eorundem Penitentiarii Minorum Collegio pro eorum Vestituario, non singulis biennii a Capitulo prædictæ Basilicæ, prout in ipsius nostris Literis expressum est, sed singulis triennii ex eisdem respectivè, fructibus, redditibus, & proventibus prædictorum Canonicatus, & Præbendæ, ac Vicariæ Curatæ, ab uno ex ipsis Basilicæ Canonicis, Canonicatum & Præbendam hujusmodi pro tempore obtinent, nec non a Vicario perpetuo Curam Animarum Parochianorum ibi exercente, nempe scuta viginti quinque a quolibet ipsorum, itidem perfolvantur.

Quumque clare pateret prædictæ summæ impares esse alendis decem Fratibus prædictum Collegium constitutibus, aliisque ipsius Religiosæ Familiæ necessariis expensis sustentendis, de augendis eidem Collegio subsidis sollicitè cogitavimus. Ea igitur cura moti per nuperas nostras Literas Apostolicas incipientes: *Laborantibus in vinea Domini*, datas apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadagesimo sexto, tertio Idus Martii, Pontificatus Nostri Anno Septimo, Motu simili &c. statuimus & decernimus, ut eventiente quodcumque hodierni Sigillatoris, Penitentiariæ Apostolicæ cessu, vel decessu, ex emolumentis ipsius Sigillatoris Officio dudum attributis, annua scuta ducenta ejusdem monetæ Romanæ ide Julii decem pro quolibet scuto detraherentur, ac prædicto Collegio Penitentiarii Minorum Basilicæ Lateranensis perfolvantur; prout Nos hujusmodi annua scuta ducenta a prædicti Sigillatoris emolumentis, cum clausula ex nunc prout ex tunc, & contra, separavimus, eidemque Collegio, per futuros Apostolicæ Penitentiariæ Sigillatores in certis terminis, modoque & forma tunc expressis, libera ab omni onere, annuatim perfolvenda, perpetuo applicavimus, & appropriavimus. Interim vero donec dismembratio, & applicatio hujusmodi summi fortiantur effectum volumus annua scuta centum quinquaginta ejusdem monetæ ex redditibus Datarie nostræ, & ex emolumentis Compendiæ Beneficialis quotannis in Festis Natalitii Domini Nostri Jesu Christi eidem Collegio subministrari.

Quoniam vero, nec ita prædictorum Religiosorum sustentationi, aliisque ipsorum Collegii necessitatibus satis plene, & sufficienter consultum fore dignoscabamus; volumus itidem, statuimus, & mandavimus, ex annua summa scutorum biscentum & superfluis dictæ Penitentiariæ Apostolicæ emolumentis retrahenda, & ad Majoris Penitentiarii dispositionem alias concessa, per eum tamen in elemosynas erga pauperes recurrentes ad ipsius Penitentiariæ Forum eroganda, medietatem, nimirum annua scuta centum dictæ monetæ, Collegio prædicto similiter applicari, ac per eundem Majorem pro tempore Penitentiarium duobus æqualibus solutionibus, altera videlicet in Nativitate Sancti Joannis Baptistæ, altera vero in Festis Natalitii Domini Nostri Jesu Christi in perpetuum omnino perfolvi. Volumus insuper, ut omnes & singulæ multæ, & condonationes ab ejusdem Penitentiariæ Apostolicæ Officio per singulos annos percipi solitæ, & in futurum percipiendæ, dicto Collegio Penitentiarii Minorum Lateranensis pro linteaminum, & suppellectilium mantutione ab eodem Penitentiario Majori applicarentur, & in fine cujuslibet anni perfolverentur, quemadmodum Nos ipsi Collegio Apostolica auctoritate applicavimus, ac perpetuo concessimus.

ANNO 1747.

Et corru, que in ipi disponatur.

ANNO mus, & assignavimus: Et alias, prout in prædicitis litteris Literis, quarum integram tenorem hic pro plene, & sufficienter, ac de verbo ad verbum inserto haberi volumus, plenus & uberius continetur.

Cum autem Pœnitentiarii Minores prædicti, tamquam dicti Ordinis Fratrum Sancti Francisci Stricioris Observantia Professores, strictam quoque paupertatem profiteantur; proindeque super validitate reservationum, concessionum, & assignationum prædictarum, nec non super capacitate eorundem Pœnitentiariorum Minorum exigendi, & percipiendi subsidia eis, ut prædictum, reservata, applicata, concessa, & assignata, possit aliquando perplexitas exoriri; Nos volentes dubietatis hujusmodi obviam ire, eorundemque Pœnitentiariorum Minorum quieti, & indemnitati in præmissis omni opere providere; Motu pari, & ex certa scientia, meraque deliberatione Nostris, ac de Apostolice potestatis plenitudine, tenore præsentium expresse declaramus, omnia & singula superius relata subsidia, & ut supra reservata, applicata, concessa, & assignata pro victu, vestitu, aliisque necessitatibus Pœnitentiariorum Minorum, eorumque Collegii prædictorum, non aliter, quam pro modum elemosynæ, juxta capacitates eorundem Fratrum Ordinis Sancti Francisci Stricioris Observantia, reservata, applicata, concessa, & assignata fuisse, & esse, accenseri debere.

Decernentes omnes, & singulos, ad quos solutiones, & præstationes singulorum subsidiorum prædictorum nunc quomodolibet spectant, & pertinent, & pro tempore spectabunt, & pertinebunt, ad integras solutiones, & præstationes hujusmodi, juxta reservationum, applicationum, concessionum, & assignationum prædictarum, nec non Literarum Apostolicarum desuper respectively confectarum vim, continentiam, seriem & tenorem, fuisse, & fore efficaciter obligatos. Quocirca memoratas nostras Literas, ipsaque præsentis, cum omnibus, & singulis in eis contentis, nullo unquam tempore de subreptionis, obreptionis, aut nullitatis vicio, aut intentionis nostre, vel alio quocumque defectu notari, vel impugnari posse, sed eas omnino, ac semper, & perpetuo firmas, validas, & efficaces existere, eisdemque Pœnitentiarii Minoribus dictæ Lateranensis Basilicæ, eorumque Collegio plenissime suffragari, nec non ab omnibus, & singulis, ad quos spectat, inviolabiliter observari; sicque, & non aliter per quoscumque Judices Ordinarios, & delegatos quavis auctoritate, & potestate fungentes, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinales, etiam de Latere Legatos, sublatæ eis, & eorum cultibus quavis aliter judicandi, definiendi, & interpretandi facultate, & auctoritate, judicari, & definiiri debere, & si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari, irritum, & inane decernimus: Non obstantibus omnibus illis, quæ in dictis Nostris Literis volumus non obstat, cæterisque contrariis quibuscumque.

Fiat Motu proprio P.

ET cum absolute a censuris, ad effectum &c. Et ac data habentur pro expressis, seu in toto, vel parte exprimi possint in litteris etiam gratis per viam de Curia cum clausula perpetuo, & ad perpetuum rei memoriam, si, & quocumque videbitur expediri. Et de perpetuis declaratione, decreto, aliisque præmissis, ut supra, in dictis litteris latissime extendens. Volumus autem, quod sola præsentis schedule Nostræ Motus proprii signatura sufficiat, illicque, ac illius quoque exemplis, seu transcriptis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & Personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ Sigillo munitis, tanta ubique fides adhibeatur in iudicio, & extra, quanta si sub Plumbo Nostræ expeditur, & originaliter exhiberetur, adhibenda esset, & adhiberi deberet, regula quacumque contraria non obstantia.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sexto Idibus Julii Anno Septimo.

PRÆFINITIO

Jurisdictionis Abbatie Farsensis, & Sancti Salvatoris Majoris, quoad Loca & Ecclesias in alienis Diocæsihus existentia.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

DUM universi gregis Domini curam imbecillitati Nostræ committant, ex hoc Apostolice Sedis fastigio, majori, qua possumus, vigilantia ac sollicitudine administrare satagimus; peculiarium quoque gregum commodis, eorumque utiliori regimini prospicere Nos oportet, ut singuli Ecclesiarum Pastores impositum sibi munus tranquille exercere, & subiectas sibi plebes ad Divinarum, & Ecclesiasticarum Legum normam utiliter valeant gubernare.

Quam ob rem advertentes quot quantaque in Ecclesiasticæ regiminis administratione oriri soleant incommoda ex eo, quod intra variarum Diocesium fines, & in ipsis veluti earum viscibus, aliqui interiores Prælati gaudentes qualitate Nullius & Territorii separati in Ecclesias & Loca, atque Personas tam Ecclesiasticas, quam Laicas activam obtinent jurisdictionem; non semel, occasione data, cogitavimus, etiam cum consilio nonnullorum hujus Nostræ Curie Prælatorum, hujusmodi peculiare jurisdictiones, pro rerum, atque Locorum conditionibus, & opportunitatibus, aut immunitas, ad aliam formam, & ad congruentes terminos redigere, aut omnino extinctas, atque sublatas, Episcoporum Localium Ordinariæ Potestati, & auctoritati adjungere, & incorporare.

Quod quidem specialiter studio jamdudum pericere optavimus in moderatione, & reductione illius jurisdictionis, quam intra diversarum Diocesium limites, extendit celebre, & insigne Monasterium, Abbatia nuncupatum, Sanctæ Mariæ Farsen. Nullius Diocesis in Districu Urbis Ordinis Sancti Benedicti, cui alterum Sancti Salvatoris Majoris adnexum existit: Quodque cum sæpius Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalibus virtute, doctrina, & generis nobilitate præstantibus commendari consecuerit, a pluribus Romanis Pontificibus Prædecessoribus Nostris, ac præcipue a felicis recordationis Urbano Papa VIII., singularibus Privilegiis, honoribus, & præeminentiis abunde cumulatum fuit; & jurisdictione quasi Episcopalis illius Abbatis, seu perpetui Commendatarii, separatum ac peculiare Territorium habentis, late prædicta extitit, & ampliata.

Ex hac enim hujusmodi Jurisdictionis propagatione ad Ecclesias & Loca, extra proprium Territorium prædictum, in diversis Episcoporum Diocæsihus existentia, multa profecto, & gravis inconvenientia consecuta esse dignoscuntur; dum, vel Episcopi pro juriurum suorum indemnitate certantes, diuturnas lites & controversias coram Congregationibus Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium, aut in Causarum Palatii Apostolici Auditorio, aliisque Urbis Tribunalibus sustinere coacti sunt, non sine magno expensarum utrinque factarum dispendio, & ingenti prolesione pecuniarum, quæ in pauperum alimoniam, aut in Domus Dei decorem & utilitatem, convenientius erogari potuissent; quemadmodum evenisse constat sub finem elapsi sæculi, & currentis initium, quo tempore bon. mem. Cardinalis Canevici nuncupatus Archiepiscopalem Firmanam Ecclesiam obtinebat: Vel, si iidem Episcopi hujusmodi litium dispendia formidantes, aut Cardinalis pro tempore dicti Monasterii Farsensis Abbatis Commendatarii auctoritate, & gratia deterriti, satius duxerunt, in proprii juris prosecutione, & in Episcopalis jurisdictionis usus remissius se gerere, & contra delinquentes Personas tam Ecclesiasticas, quam Laicas, a prædicto Abbate dependentes, ad formam sacrarum Legum, aut nullo modo, aut mitius quam oportebat procedere; deplorabilis excessum & criminum impunitas, & effrenata vivendi licentia in hujusmodi locis summopere excrevit, cum gravi Divini Cultus detrimento, & magna Fidelium animarum pernicie;

PONT. A. VII. XXXII.

Exordium. Vigilantia Pontificis, ut Pastores gregem tranquille regant.

Incommoda ex jurisdictione Prælatorum inferiorum intra fines Diocesis, tam Episcopali.

Quæ Pont. non semel juxta oportunitatem tollere curavit.

Jurisdictione Monasterii Abbatie Farsen. nullius Diocesis in Loca, & Ecclesiis intra Dioceses Episcopales

Inconvenientia, & lites ex hac extensione jurisdictionis procedentia.

ANNO 1747.

præsertim si quando præfati Abbates Farsenses a Residentia longius absentes, & Pastorem Visitationem diutius, quam par erat, protrahentes, numerosum gregem eorum cure concederunt uni Vicario Generali necessarii qualitatibus ad gravissimum munus obeundum forsasse desituto, passendum, regendamque commiserunt.

His porro malis, pro debita, Nobisque potissimum demandata omnium Ecclesiarum sollicitudine, remedium afferre, & in futurum obviam ire cupientes, quum proximis superioribus annis cum dilecto Filio Nostrò Dominico Tituli Sancti Bernardi ad Termas Presbytero Cardinali Passioneo nuncupato, tunc prædicti Monasterii Farsensis Abbate Commendatario hac de re ageremus; non solum ipse pro sua prudentia, & pietate in eandem nobiscum sententiam de hujusmodi Locis, & Ecclesiis a Territorio Farsensi remotis, & in alienis Diocæsihus, ut præfatur, constitutis, ab ipsis Monasterii dependentia extimendis, ac respective Diocesanorum Antistitiurum jurisdictioni per omnia subiacendis, facile descendit; verum etiam promptum se, atque paratum exhibuit ad dimittendam, extendendamque jurisdictionem illam, quam uti Abbas, in hujusmodi Loca, & Ecclesiis exercebat.

Cum vero ante hos aliquot menses ipse Dominicus Cardinalis, ex certis rationabilibus causis animum suum moventibus, Commendæ ejusdem Monasterii Farsensis, ac omni & cuiuscumque juri sibi in Monasterio hujusmodi, illiusque regimine, & administratione, vel ad illa quomodolibet competentem, in manibus Nostris, & ad dilecti similiter Filii Nostris Federici Tituli Sancti Pancratii Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Presbyteri Cardinalis Lante nuncupati favorem, sponte & libere cedere proposuisset; Nos hinc opportunum summopere occasione consilia nostra tandem re ipsa ad exitum perducendi; proindeque concessionem prædictam non aliter duximus admittendam, quam si dictus Federicus Cardinalis suum præfatur assensum dismembrationi plurium Locorum & Ecclesiarum, illorumque & illarum incorporationi, & subjectioni Ordinariæ jurisdictioni Episcoporum inferiorum nominandorum.

Cum itaque prædictus Federicus Cardinalis non minori zelo pro Ecclesiæ, ac Populorum utilitate, & pro recto rerum ordine incensus, Nostris consiliis, ac suavitibus acquirisset, dismembrationi hujusmodi assensum, Nosque Monasterium Farsense prædictum eidem Federico Cardinali Apostolica Auctoritate commendaverimus; presentis nostra in perpetuum valitura Constitutio volentes relatos superius abusus de medio tollere, atque in futurum meliori locorum, & Personarum hujusmodi gubernationi, adjuvante Domino, salubriter providere, auditis prius Venerabilibus Fratribus Archiepiscopo Firmano, nec non Montis Alti, Reatino, & Spoleto Episcopis, Motu proprio, non ad ipsorum Archiepiscopi, & Episcoporum petitionem, vel instantiam, sed ex certa scientia, merita dictæ, & matura deliberatione Nostris, deque Apostolice Potestatis plenitudine, primo loco dismembrationem a recolende memoriæ Gregorio Papa XIII. Prædecessore Nostrò Anno Domini millesimo quingentesimo septuagesimo secundo factam plurium Locorum, & Ecclesiarum ad prædictam Abbatiam Farsensem antea spectantium, illorumque, & illarum concessionem Archiepiscopali Ecclesiæ Firmanæ, in compensationem aliorum Locorum; & Ecclesiarum, quæ ab eodem Archiepiscopo fuerant avulsæ, pro erectione novi Episcopatus Ripani, (ipsarum dismembrationis, & concessionis, nec non Literarum Apostolicarum desuper confectarum seriem, & tenorem præsentibus pro plene, & sufficienter expressis, & de verbo ad verbum inseritis habentes) in omnibus, & per omnia Apostolica auctoritate confirmamus, approbamus, & innovamus; illisque novum, perpetuumque firmitatis robur adjicimus.

Item extrinsecis radicibus litibus, & controversiis, tam ortis, quam in posterum facile orturis, intenti, omnes & quascumque lites, & controversias desuper, sive in prædicto Causarum Palatii Apostolici Auditorio, sive forsan alibi, coram quibuscumque, etiam Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium Congregationibus, Judicibus, & Tribunalibus in quacumque Instantia pendentes, & intro-

Bullar. Rom. Bened. XIV. Tom. II.

ductas (quarum respective statum & merita, nominatim, & cognomina Judicium & Colligantium, acjurium, actionum, exceptionum, & præsentium, nec non privilegiorum quoruncumque, & indultorum, concessionum, gratiarum, consuetudinum, & præscriptionum, etiam longissimarum, & immemorabilium, aliorumque forsan exprimendorum tenores itidem pro plene, & sufficienter expressis haberi volumus), ad Nos avocantes, extinguentes, & respective cassantes, tollentes & abolentes; similis modo approbamus, emologamus & confirmamus, ac executioni demandandam esse, & fore decernimus Decisionem Rotalem coram bon. mem. Molines editam die vigesima Martii Annimillesimi septingentesimi secundi, confirmatoriam aliarum, & in rem judicatam transactam, quæ inter impressas ipsius Molines habetur numero septingentesimo septuagesimo primo, nec non Votum a prædicto Auditorio successively extensum, observatum, & emologatum a prædicta Congregatione Decretorum Concilii Tridentini Interprete.

In quorum sequelam dicimus & declaramus, hujusmodi Oppida, & Ecclesias, & Loca Pia sub jurisdictione Abbatis Farsensis antea existentia, a tempore Gregorii Prædecessoris prædicti evasisse subiecta, adeoque esse, & remanere semper debere subiecta plenariæ, & Ordinariæ jurisdictioni Archiepiscopi Firmani in locum Abbatis Farsensis successi, nempe in Castro Sanctæ Victoriæ Ecclesiæ infra scriptas videlicet: Ecclesiam Sanctæ Mariæ Misericordiæ, & Ecclesiam & Hospitalem Sancti Jacobi, Ecclesiam Sanctissimi Crucifixi, Ecclesiam & Oratorium Sancti Sebastiani, Ecclesiam Ruralem Sanctæ Mariæ de Monte, Ecclesiam Ruralem Sanctæ Mariæ de Palladiis sub Pladiis, Ecclesiam Ruralem Sanctæ Mariæ Angelorum, Ecclesiam Ruralem Sanctæ Mariæ del Piano, Ecclesiam Rurales Sanctorum Tiburtii & Rochi, Capellam SS. Petri & Pauli in Ecclesia Fratrum Minorum Sancti Francisci, & Montem Pietatis. In Castro vero Montis Falconis Ecclesiam Parochialem Sancti Petri de Porta, Ecclesiam Parochialem Sancti Petri in Penna seu Ripa, Parochialem Sancti Januarii, Parochialem Sancti Angeli, Parochialem Sanctæ Mariæ, & Ecclesiam Sanctæ Catharinæ, Ecclesiam Ruralem Sanctæ Mariæ Scallæ, seu Oppido Montis Sanctæ Mariæ in Sancto Georgio, Parochialem S. Joannis, Ecclesiam in Benedicti, Ecclesiam S. Sebastiani: Ita quod in omnibus hisce Locis & Ecclesiis habeat, & retineat Archiepiscopus Firmanus jus conferendi, & instituendi, omneque & singulos actus jurisdictionis spiritualis exerceat, qui ab ordinariis exerceri solent.

Præterea ex præmissis causis, aliisque iustis & rationabilibus animi nostrum moventibus, ad quarum verificationem nolumus quemquam ullo unquam tempore teneri, a prædicto Monasterio Farsense, & ab hac Monasterii jurisdictione, superioritate, potestate, & auctoritate in perpetuum dismembramus, separamus, & in se jungimus, quæ sequuntur, Ecclesias, Monasteria, Oppida, & Loca pia in infra scriptis Diocæsihus Nostræ Ditionis Ecclesiasticæ sita, nimirum: In Diocesi in Firmana, Ecclesiam S. Petri in Penna, & in Castro S. Victoris, Ecclesiam & Capitulum Collegiatæ sub titulo ejusdem Sanctæ Victoriæ, Ecclesiam & Monasterium S. Catharinæ Ordinis S. Benedicti, Ecclesiam seu Capellam Sanctæ Crucis, & Ecclesiam, seu Capellam Sanctissimæ Trinitatis; & in Civitate Firmana Parochialem Ecclesiam S. Petri in Penna.

In Diocesi vero Montis Alti in Terra Rotellæ Collegiatam Sanctæ Mariæ, Ecclesiam Ruralem Sanctæ Mariæ di Rovetino, Ecclesiam Ruralem Sancti Laurentii, Societates Sanctissimi Sacramenti, & Rosarii cum earum annexis. In Terra Montis Elpariam Collegiatam, duas Ecclesias, seu Vicariam Sancti Angeli, Ecclesiam Ruralem Sancti Joseph, Ecclesiam Sanctissimi Crucifixi, aliasque Ecclesias penitus dirutas, nempe Ecclesiam Sanctæ Mariæ de Misericordia, Ecclesiam S. Caroli, Ecclesiam Sancti Benedicti in Rosario, Ecclesiam Sanctorum Laurentii & Petri Martiris in Contrata Pedemontis, aut Castigiani, Societates Sanctissimi Sacramenti, Rosarii, & Sancti Joseph cum earum dependentiis, Montemque Frumentarium In loco Montis de Nove, Parochialem Ecclesiam

PONT. A. VII.

Et approbatam Rotalem super jurisdictione Archiepiscopi Firmani in Locis vicariis.

Castri S. Victoris cum novem Ecclesiis.

Castri Montis Falconis cum septem Ecclesiis.

Castri Montis S. Mariæ cum tribus Ecclesiis.

Dismembrata dicta Abbatia Ecclesiæ, Oppida, & Loca pia existentia in Diocæsihus Nostræ Ditionis Ecclesiasticæ sita, nimirum: In Diocesi in Firmana, Ecclesiam S. Petri in Penna, & in Castro S. Victoris, Ecclesiam & Capitulum Collegiatæ sub titulo ejusdem Sanctæ Victoriæ, Ecclesiam & Monasterium S. Catharinæ Ordinis S. Benedicti, Ecclesiam seu Capellam Sanctæ Crucis, & Ecclesiam, seu Capellam Sanctissimæ Trinitatis; & in Civitate Firmana Parochialem Ecclesiam S. Petri in Penna.

In Diocesi in Firmana, Ecclesiam S. Petri in Penna, & in Castro S. Victoris, Ecclesiam & Capitulum Collegiatæ sub titulo ejusdem Sanctæ Victoriæ, Ecclesiam & Monasterium S. Catharinæ Ordinis S. Benedicti, Ecclesiam seu Capellam Sanctæ Crucis, & Ecclesiam, seu Capellam Sanctissimæ Trinitatis; & in Civitate Firmana Parochialem Ecclesiam S. Petri in Penna.

Parochialem Ecclesiam

In Loco Mortis de Nove unam Parochialem & unam Societatem cum Oratorio. In Terra Foris unam Collegiatam, octo Ecclesias, duas Confraternitates, Hospitalem, & Monasterium Elementarium in Diocesi Reatina decem Ecclesias.

Item in Diocesi Reatina, Ecclesiam Turritæ, Ecclesiam Sancti Georgii, Ecclesiam Flumata, & in Territorio Cicoli Ecclesiam di Casalvieri, Ospansici, Collium, Sancti Thomæ de Latio, Nesposi, & Collis Gentilefchi.

In Spoletana Ecclesia in Civitate Spoletana, Locis nominis di Savelli, in Villa S. Andreae, in Territorio Calcis.

In Villa S. Trinitatis. In Civitate Spoletana, in Diocesi Assisina, in Diocesi Farnesina.

Applicat jurisdictionem in Ecclesiis & Loca diocesis Farnensis, & a jurisdictione illius pro tempore Abbatis, & Loca diocesis Farnensis, sic, ut præmissis, & Loca diocesis Farnensis, & Loca diocesis Farnensis, & Loca diocesis Farnensis.

Quæ quidem omnia & singula superius adnotata, & expressa Monasteria, Ecclesias, Oppida, Terras, & Loca Pia a prædicto Monasterio Sanctæ Mariæ, & a jurisdictione illius pro tempore Abbatis, & Loca diocesis Farnensis, sic, ut præmissis, & Loca diocesis Farnensis, & Loca diocesis Farnensis, & Loca diocesis Farnensis.

Cæterum firmam, salvam, & illasam, ut prius, remanere debere declaramus Ordinariam jurisdictionem ejusdem Abbatis Farnensis in cæteris Locis, Capitulis, & Ecclesiis intra proprium, & particulare Territorium prædictum consistentibus; Item in Suburbis, & Ecclesiis positis in Suburbis Reatinæ, in cæteris pariter Ecclesiis existentibus in Diocesi diversis subjectionibus Episcopis regni Neapolitani, videlicet in Parochialis Ecclesia Sancti Petri d' Azzano, cum aliis eidem annexis, Aprutina Diocesis, in Parochialis Ecclesia Sancti Laurentii de Bessi, Sancti Pii di Fontecchio, seu Fonticelli, Stoperi, Sanctæ Mariæ di Forfona, seu Forcelli, & Sociari; in Ecclesia Sancti Stephani in Terra Sancti Demetrii, in Ecclesia Sanctæ Mariæ, vulgo Sancta Marinella, in Villa Pretusi, & Ecclesia Sanctæ Mariæ in terra Barigiani Diocesis Aquilana; & in Ecclesia di Rosciolto, & in Ecclesia Sanctæ Mariæ Terræ Magliani, cum aliis, Diocesis Marforum; & demum in Ecclesia S. Joannis Baptistæ in Terra Gagliani Sulmonensis Diocesis. Per præsentem enim non intendimus super hisce quidquam innovare.

Quia vero Nostræ mentis & intentionis existit, ut dum confirmatio, dismembratio, unio, annexio, incorporatio, aliaque præmissa suum sortiantur effectum, in Collatione tamen, & provisione Beneficiorum Ecclesiasticorum nihil admodum innovetur.

Si autem Abbas Commendatarius fuerit, ut plerumque contingit, S. R. E. Cardinalis consuetudo gaudens Indulto conferendi Beneficia Ecclesiastica Sedi Apostolicæ reservata, vel affecta, tunc idem Abbas Cardinalis semper, & quancumque nominabit, & assignabit, sed in Mensibus Januarii, Julii, Septembris, aut Decembris mensibus, aliaque reservationes, & affectiones Apostolicæ onanino cessent, coram prædicto Ordinario Locorum, ad simplicia quidem, & residentialia, Personarum idonearum sibi magis beneficas, ad Paræcias vero Personarum a se præelectarum inter approbatas ab ipso Ordinario Locorum in Concursibus præcedenter habitis, & per eisdem Ordinarios respective instituendas, & per eisdem Ordinarios respective in omnibus, & per omnia, prout de Abbate non Car.

Cardinale superius disposuimus: Si autem vocatio sequuta fuerit in aliis octo anni mensibus aliquoquidem Apostolicæ Sedi reservatis, aut aliqua alia reservatio, vel affectio Apostolica occurrerit, tunc prædictus Abbas Cardinalis, qua Patronus Ecclesiasticus simul, & Indultarius, nominabit, seu præsentabit coram Nobis, & Romano pro tempore Pontifice, Personarum, ut præmissis, idoneas sibi magis beneficas, seu respective a se præelectas, quarum nomina, & cognomina transmittet ad Datasiam Nostram Apostolicam, ubi nimirum in earumdem Personarum favorem Literæ Apostolicæ expediendæ erunt; dummodo tamen Beneficia pro tempore vacantia, ac reservata, vel affecta, ut præsertim, sub Indulto prædicto comprehendantur, & non alias; ac salvo semper remanente Nostræ, & Sedis Apostolicæ jure libere conferendi ea Beneficia pro tempore vacantia, qua subiecta fuerint reservationibus, & affectionibus in eodem Indulto non comprehendens.

Tandem in memoriam, & in recognitionem præsentis dismembrationis, quæ dum in Abbatis Farnensis præjudicium cedit, contra memoratis Archiepiscopo, & Episcopis ad commodum cedere dignoscitur; volumus, atque statuimus, ut iidem Archiepiscopus, & Episcopi perpetuis futuris temporibus prædicto pro tempore Abbati Commendatario Farnensi infra scriptum Canonem Cære Albæ, Archiepiscopus videlicet Firmanus libras triginta, Episcopus Montis Alti libras triginta, Episcopus Reatinus libras viginti, Episcopus Spoletanus libras decem, demum Episcopus Assisensis libram unam quantum solvere, & præstare teneantur: Nos enim Canonem hujusmodi juxta numerum, & qualitatem Ecclesiarum dismembratarum, & habita ratione majoris, & minoris quantitatis reddituum Mensuram Archiepiscopalis, & Episcopalis Ecclesiarum prædictarum, congrue, & proportionabiliter taxavimus, & constituimus.

Præsentem quoque Literas de subreptionis, obreptionis, ac quocumque alio vitio, seu intentionis Nostræ, aut quolibet alio defectu, quantumlibet juridico, & substantiali, etiam ex eo, quod quicumque in præmissis omnibus, & singulis quomodolibet interesse habentes, seu habere putantes, & præsententes, cujuscumque qualitatis, status, gradus, conditionis, & dignitatis existant, etiam si essent Universitates etiam Laicales, ac Conventus, Monasteria, Capitula, & Collegia etiam Laicalia, citati, vocati, & auditi non fuerint, ac eisdem præsentibus Literis non confererint, ac cause, propter quas omnia, & singula præmissa emanaverint, minime, vel minus sufficienter examinata fuerint, & ex quacumque alia causa quantumlibet legitima, etiam in corpore juris clausa, etiam pia, ac alias quomodolibet favorabiles, aut publicas, ac etiam ratione observantiarum, usus, & consuetudinum etiam longitimarum, & centenariarum, aut immemorabilium, sive ratione cujusvis concordie inter Abbatem Farnensem prædictum, & Archiepiscopum, aut quemlibet ex Episcopis prædictis quancumque forsan inite, etiam juramento & confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roborate, & vallatæ, & alias quomodolibet impugnari, invalidari, infringi, aut irritari, ad viam & terminos juris reduci, nec adversus illa oris aperitionis, aut aliud quodcumque juris, vel facti remedium, etiam ex capite læsionis quantumvis enormis, & enormissimæ, vel cujuscumque præjudicii etiam majoris, quam expressum sit, impetrari, ac etiam motu, scientia, & potestate paribus per quocumque Romanos Pontifices Successores Nostris quomodolibet contra præmissa omnia, & eorum singula concessum acceptari, ac in judicio, & extra illud allegari, deduci, produci, aut alias illo quomodolibet uti non posse, quinimo prædicta omnia, & singula perpetuo firma, valida, & efficacia esse, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, illaque sub quibuscumque etiam generalibus revocationibus, derogationibus, limitationibus, suspensionibus, modificationibus, & quibuscumque aliis contrariis dispositionibus, etiam consistorialibus, non comprehendens, nec comprehensa aliquo modo censei, sed semper & perpetuo ab illis libera, & immunita.

Sicque & non aliter per quocumque Judices Ordinarios, & Delegatos quancumque potestate, & auctoritate fungentes, ac dignitate, & præminencia fulgentes, etiam Causarum ejusdem Palatii Apostolice Bullar. Rom. Bened. XIV. Tom. II.

Auditores, ac S. R. E. Cardinales etiam de Latere Legatos, Vicelegatos, & Sedis Apostolicæ Nuncios, sublati eis, & eorum cuilibet quavis aliter iudicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, ubique iudicari, & definiti debere, & si fecus supra his a quocumque quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit tentari, irritum & inane decernimus.

Non obstantibus Nostris, & Cancellariæ Apostolicæ Regulis, de jure quæsto non tollendo, & de unionibus committendis ad partes vocatis quorum interest, ac de exprimendo vero valore in unionibus, nec non Lateranensis Concilii novissime celebrati, uniones perpetuas; nisi in casibus a juro permisis, fieri prohibentibus, aliisque Apostolicis, ac in Generalibus, Provincialibus, & Synodalibus Conciliis editis specialibus, vel generalibus Constitutionibus, & Ordinationibus, nec non prædicti Monasterii Farnensis, & Ordinis Sancti Benedicti, cujus illud existit, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus, ac quibuscumque concordis, & conventionibus, ut præsertim, forsan initis, roboratis, confirmatis, & approbatis; Privilegiis quoque, Indultis, & Literis Apostolicis dicti Monasterii Farnensis pro tempore Abbati, seu perpetuo Commendatario, a quibusvis aliis Superioribus, & Personis, sub quibuscumque tenoribus, & formis, ac cum quibusvis clausulis & decretis, etiam motu pari, & consistorialiter, etiam in fundatione, & primæva institutione, seu alias quomodolibet concessis, approbatis, & innovatis; quibus quomodolibet obesse possent, etiam de illis, eorumque totis tenoribus, specialis, specifica expressa, & individualia, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quavis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi etiam veridicos, totosque & integros, etiam præsentibus pro expressis, insertis, ac de verbo ad verbum registratis habentes, illis alias in suo robore permanentibus, ad effectum præsentium, & validitatis omnium & singulorum præmissorum, & hoc vice dumtaxat, harum serie, motu, scientia, & potestate plenitudine patribus, specialiter & expresse derogamus, & derogatum esse volumus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Volumus autem, quod præsentium Literarum transcriptis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo alicujus Personæ in Dignitate Ecclesiastica constitutæ munitis, eadem proferri fides in judicio, & extra illud adhibeatur, quæ ipsi præsentibus adhiberetur, si forent exhibitæ, vel ostense.

Cæterum per ea, quæ in præsentibus innovando statuitimus, non intendimus Taxam Abbatie Farnensis, si nem Taxa di. di Monasterii non immutari debere.

Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam Nostræ Confirmationis, Approbationis, Dismembrationis, Sejunctionis, Unionis, Annexionis, Incorporationis, Declarationis, Statuti, Decreti, Derogationis, & Voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare presumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum eius se noverit incursurum.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ Milleesimo septingentesimo quadragesimo septimo, tertio Idus Martii, Pontificatus Nostri Anno Septimo.

J. Datarius. Pro D. Card. Passioneus. Io. Florius Substitutus. VISA DE CURIA. J. C. Boschi. J. B. Eugenius. Loco * Plumbi. Registrata in Secretaria Brevium. Public. die 5. Aprilis 1747.

Per hanc dismembrationem Taxa di. di Monasterii non immutari debere.

Per hanc dismembrationem Taxa di. di Monasterii non immutari debere.

Per hanc dismembrationem Taxa di. di Monasterii non immutari debere.

Per hanc dismembrationem Taxa di. di Monasterii non immutari debere.

Per hanc dismembrationem Taxa di. di Monasterii non immutari debere.

Per hanc dismembrationem Taxa di. di Monasterii non immutari debere.

Per hanc dismembrationem Taxa di. di Monasterii non immutari debere.

ANNO 1747.

SCHEDULE

Motus proprii super secunda difmembratione Jurisdictionis dictae Abbatiae.

BENEDICTUS PAPA XIV.

MOTU PROPRIO &c.

ETSI ea, quae a Nobis pro Pastoralis officii debito per Apostolicas nostras Literas optima ratione statuta sunt, matura prius consideratione, singulisque facti circumstantiis serio pensatis prodeant: Quia tamen nonnumquam evenit, ut aliae ejusdem facti circumstantiae, quae antea Nobis non innotuerant, subinde pateant: Hinc est, quod, quam illae Nobis innotescunt, supplendo, vel immutando, aut ampliando ea, quae a Nobis antea sancta fuerant, de Apostolica nostra benignitate providere non detrectamus.

Cum itaque Nos alias provide attendentes jurisdictionem quasi Episcopalem pro tempore existentis Abbatis Commendatarii Monasterii Abbatiae nuncupati Sanctae Mariae Farfensis nullius Diocesis in districtu Urbis, Ordinis Sancti Benedicti, cui alterum Sancti Salvatoris Majoris nuncupatum annexum existit; ad plurimas Ecclesias, & non pauca loca extra proprium & particulare Territorium, ac intra fines Diocesis diversorum Episcoporum existentia, ex variis Romanorum Pontificum Praedecessorum nostrorum concessionibus, late propagatam fuisse: Et ex hac nimis ampla ac sejuncta jurisdictionis extensione ea in Ecclesiasticis regiminis administratione eatenus consequuta fuisse mala & inconvenientia, quae ob inferiorum Praetorum in Locis, Ecclesiis, & Personis intra aliarum Diocesium fines existentia activa jurisdictionis exercitium non raro evenire solent: de difmembratione jurisdictionis dictae Abbatiae quoad loca & Ecclesias in alienis Diocesium Status Nostri Ecclesiastici existentia cum dilecto Filio nostro Federico Tituli Sancti Pancratii S. R. E. Presbytero Cardinale Lante nuncupato moderno dicti Monasterii Abbate Commendatario egissemus, ipseque Federicus Cardinalis eo, quo pollet, zelo, prudentia & pietate, Nostrae assensus esset voluntati: Auditis propterea Venerabilibus Fratribus nostris Archiepiscopo Firmano, & Montis Alti, Reatino, & Spoletano Episcopis, intra duorum Diocesium fines plurima Loca & Ecclesias dicti Monasterii Abbatis jurisdictioni subiecta esse dignoscantur: Motu simili &c. Oppida, Loca, Terras, Ecclesias, Monasteria & Loca pia intra Archiepiscopatus Firmani & Montis Alti, ac Reatini, & Spoletani Episcopatus Diocesium fines existentia & existentes, necnon unam Ecclesiam, quam in Assiensi Diocesi sub ejusdem Abbatis jurisdictione existeret, tunc tantum in comperto erat: sub certis modo & forma tunc expressis per Apostolicas Nostras Literas incipien. Dum unum sub datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem anno Incarnationis Dominicae MDCCXLVI. Idibus Martii Pontificatus Nostri anno septimo, a praedicto Monasterio, illiusque pro tempore existentis Abbatis, seu perpetui Commendatarii jurisdictione, superioritate, potestate, & auctoritate in perpetuum difmembravimus, & separavimus, & sejunctimus, eademque Oppida, Loca, Terras, Ecclesias, Monasteria & Loca pia, ut praefertur, difmembrata, separata, & sejuncta, & singulis Firmanae, Montis Alti, Reatinae, Spoletanae & Assiensi Ecclesiarum Diocesium etiam perpetuo univimus, anneximus & incorporavimus, prout in dictis Literis plenius continetur.

Cum autem, postquam Literae praedictae jam editae erant, Nobis innotuisset praeter unam, ut praeferebatur, Ecclesiam dictae Assiensi Diocesis, in ipsa quoque Assiensi Civitate unum Monasterium Monialium sub Titulo Sanctorum Jacobi & Donati, intra vero Diocesis Assulae fines plures partim in Dictione dicti Status Nostri, partim vero in Regno Neapolitano sitas Ecclesias ejusdem Abbatis jurisdictioni obnoxias reperiri. Et quamvis jamdudum, videlicet de anno ejusdem Domini MDCLXVI. quaedam Schedule per modum Concordiae inter Episcopum Assulanum, & dicti Monasterii Abbatem Commendatarii

datarium tunc existentes, pro extinctione litis inter eos jam tunc ortae super exercitio jurisdictionis in ultimo dictis Ecclesiis, ut accepimus, inita & subscripta, ac successive ab eorum respectu Successoribus ratificata fuisset, quia tamen Concordia hujusmodi Apostolica caret confirmatione, nec in ea singulis casibus consultur, & quandoque ab una, aut altera ex futurorum Episcopis, vel Abbatis parte in dubium revocari, vel ab ea resiliiri posset.

Nos qui pro his quoque Ecclesiis stabitem, & inscientem regimini & gubernii methodum assignare cupimus, iisdem Causis in Nostris Literis praedictis late enunciatis adducti, dictamque Concordiam, illiusque integrum tenorem praesentibus pro expresso habentes Motu pari &c. Monasterium praedictum in dicta Civitate Assiensi, necnon Ecclesiam Abbatialem nuncupatam Sanctissimi Salvatoris extra mœnia Civitatis Assulanæ dictae Assulanæ Diocesis, & in inscriptis Locis, Castris, & Villis ejusdem Assulanæ Diocesis in parte Ditionis Status Nostri praedicti sitas Ecclesias, videlicet: Ecclesiam etiam Abbatialem nuncupatam Sancti Joannis in Salaria, cum ei annexis Sancti Petri de Rosara, & Sanctae Mariae ad Caprigliam nuncupatis, ac ejusdem S. Mariae Villae Funtii Parochialibus, seu alii Ecclesiis, necnon Oratorio publico ejusdem Beatae Mariae Virginis Lauretanae in eadem Villae Funtii, necnon unam Sancti Stephani Loci Quinzani, cum Ecclesia ei annexa Assumptionis Beatae Mariae virginis dicti loci, & aliam B. Mariae Virginis Villae Osolet, cum ei annexis Ecclesiis Sanctae Luciae Bovecchia, & Sancti Joannis ad Saxum nuncupatis, ac aliam B. Mariae Virginis inter Sylvas, Villae Gaieti, & aliam Sanctae Anatoliae Villae Pastini, ac aliam Sancti Sylvestri Villae Rocchetta cum filiali Oratorio Sanctae Luciae dictae Villae, & aliam Sancti Petri Villae Tallenani, cum ei annexa Ecclesia Annunciationis Beatae Mariae Virginis dicti loci, ac aliam Sancti Joannis Villae Forcellae, cum uno Sancti Andrae Planarum nuncupatis, & altero Sancti Antonii Oratoris publicis ejusdem Villae Forcellae, & aliam Sanctissime Annunciationis Villae Arli, cum Ecclesia ei annexa Sancti Petri ejusdem Villae, ac aliam Sanctae Justae Villae Justiniana, & aliam Sanctorum Nicolai & Hilarii Villae Rocchae Casaregnanae, ac aliam Sancti Stephani, Villae Martiae, cum Sancta Maria Lilla Vallicella, & ejusdem Sanctae Mariae Villae Vetullii, ac Beatae Mariae Virginis de Ponte nativo, ac Sanctae Catharinae Villae Monestini, & B. Mariae Virginis Castiglioni, ac Sancti Sebastiani Villae Casagagnani annexis, seu filialibus Ecclesiis, & aliam Sancti Flaviani Loci, seu Villae Venaruptae, ac aliam Sanctae Luciae Loci, seu Villae Capradolfi, & aliam Sancti Salvatoris Villae Coretti, & aliam Beatae Mariae Virginis Castris Polesti, cum Oratorio Sancti Benedicti in Valle Ginevra, & aliam Sancti Gregorii Villae Talvacchie, & aliam S. Mariae Arcis Montis Calvi; & aliam Sancti Joannis Villae Arrolae, cum ei annexa Ecclesia Beatae Mariae Villae Pedis Cavæ, & Oratorio publico Annunciationis ejusdem Beatae Mariae Virginis Villae Turris, ac aliam S. Benedicti Vallis Aquarum cum Oratorio similiter publico Sanctae Mariae Gratiarum nuncupatis, dictae Vallis Aquarum, & aliam Sancti Joannis Baptistae Aque Sanctae, cum Oratorio Sancti Josephi Villae Cagnani, ac aliam Beatae Mariae Virginis Villae Parni, cum una Sancti Petri, & altera Sancti Gregorii Villae Pleni Parochialibus Ecclesiis ei annexis, & Oratorio Sancti Cernobii, seu Sanctae Carnobiae in Territorio Petraltae, & aliam Sancti Joannis Baptistae Collagrati iuxta fines Regni Neapolitani praefati cum Ecclesiis intra idem Regnum sitis ei annexis, & Oratorio Sanctae Mariae Villae Franchae, & reliquis Parochialibus Ecclesiis Sancti Laurentii Castris Trofei, antea, & usque nunc jurisdictioni primodicti Monasterii, illiusque pro tempore existentis, aut perpetui Commendatarii obnoxias, & obnoxias, ab ejusdem Monasterii, illiusque Abbatis, seu Commendatarii praedicti jurisdictione, superioritate, potestate & auctoritate una cum eius, & earum respective annexis, & Oratoris praedictis, necnon aliisque dependentibus Ecclesiis, si quae sint, praesentis tenore de novo in perpetuum difmembramus, separamus & conjungimus.

Illoque & illis sic difmembratis, separatis & sejunctis, & dictum videlicet Monasterium Civitatis Assiensi

PONT. A. VII.

Hinc ob easdem causas illud, & illius difmembratio ab eius jurisdictione.

Taxat Ca. necnon solvendam ab Episcopo Assiensi.

Clausula praeservativa.

Es annexis uni, & alii Diocibus in quibus sita fuer. Assiensi

ANNO 1747.

PONT. A. VII. In his praedictis Assiensi, Ecclesias vero praedictas, cum earum respectu annexis, & Oratoris praedictis, aliisque dependentibus Ecclesiis, si quae sint, Assulanæ respective Diocesis praedictis, etiam perpetuo univimus, anneximus & incorporamus, omnimodamque in illo, & illis jurisdictionem Ordinariam, quae ipsi primo dicto Monasterio illiusque Abbati, seu Commendatario praedicto competebar, ad Assiensem & Assulanam Episcopos pro tempore existentes praedictos transferimus & respective tribuimus, concedimus & assignamus, ipsosque Venerabiles Fratres modernos Assiensem, & Assulanum Episcopos ex nunc plenarios in praedicti Abbatis, seu Commendatarii jurisdictione hujusmodi Successores fore & esse decernimus.

Quemadmodum vero in praedictis nostris Literis salvam & illzfam, ut prius, remanere debere declaravimus Ordinariam jurisdictionem primodicti Monasterii, illiusque Abbatis, seu Commendatarii in Locis, Castris, & Ecclesiis intra proprium & particulare Territorium consistentibus, & in aliis Locis & Ecclesiis, siquanter in Ecclesiis aliis sitis in Diocesis nonnullis Episcopis Regni Neapolitani subiectis: Ita quoque per praesentem dicti Monasterii, illiusque Abbatis, seu Commendatarii jurisdictionem in aliis Ecclesiis intra fines dictae Parochialis Ecclesiae Sancti Joannis Baptistae Collagrati, cum dicto Oratorio Sanctae Mariae Villae Franchae, salvam & illzfam praeservamus.

Praeterea respectu collationum & provisionum dictarum Ecclesiarum etiam Parochialium pro praesentem difmembratarum, & ut praefertur, incorporatarum, necnon Beneficiorum in eisdem Ecclesiis ac etiam illa dicti Monasterii Monialium Civitatis Assiensi praefata, forsitan consistentium, & quarum pro proviso Abbati, seu Commendatario praedicto hadenus spectavit; idem prorsus quoad jus, formam, & modum ad illas & illa nominandi praesentandi, & illas, ac illa conferendi & providendi, quod in eisdem Literis pro aliis Ecclesiis, & Beneficiis per illas, ut praefertur, difmembratis, praescriptimus, etiam ipsius primodicti Monasterii Commendatarius fuerit praedictae S. R. E. Cardinalis, servari etiam volumus & mandamus.

Demum in recognitionem difmembrationis dictarum Ecclesiarum intra fines Diocesis Assulanæ existentium pro praesentem factae, volumus quoque & statuentur, ut Ecclesiae Assulanæ praedictae Episcopus pro tempore existens, pro tempore etiam existenti primodicti Monasterii Abbati, seu Commendatario, aut illius Procuratori legitimo, libras viginti cerae albæ singulis annis offerre & prestare teneatur.

Quocirca memoratas nostras Literas, & praesentem Motum Nostri Schemulam cum omnibus, & singulis in eis contentis, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis nostrae, vel alio quocumque defectu notari, vel impugnari posse, sed eas, & praesentem, omnino ac semper, & perpetuo firmas, validas, & efficaces existerent, existentibus Episcopis plenissime suffragari, necnon ab omnibus, & singulis ad quos spectat, inviolabiliter observari; sicque, & non aliter per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos quavis auctoritate, & potestate fungentes, etiam Casuarum Palatii Apostolici Auditores, ac ejusdem S. R. E. Cardinales, etiam de Latere Legatos, sub-lata eis, & eorum cuilibet quavis iudicandi, definiendi, & interpretandi facultate, & auctoritate, judicari, & definiti debere, & si secus fuerit a quocumque quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari, irritum, & inane decernimus. Non obstantibus Schedule subscripta, seu Concordia praedicta, quatenus opus sit, ac omnibus illis, quae in dictis Nostris Literis volumus non obistere, ceterisque contrariis quibuscumque.

Fiat Motu proprio P.

ET cum absolute a censuris, ad effectum &c. Et quod Nostrarum Literarum praedictarum tenore, ac data habeatur pro expressis, seu in toto, vel parte exprimi possint in literis etiam gratis per viam de Curia cum clausula perperuo, & ad perpe-

tuam rei memoriam, si, & quandocumque videbitur expediendis. Et de perpetuis difmembratione, separatione, sejunctioe, unione, annexione, incorporatioe, voluntate, decreto, aliisque praemissis, ut supra, in dictis literis latissime extendendis. Volumus autem, per ea, quae in praesenti statuimus, taxam primodicti Monasterii in Libris Camerae Apostolicae nullatenus immitti. Volumus praeterea, quod sola praesentis schedule Nostri Motus proprii signatura sufficiat, illicque, ac illius quoque exemplis, seu transumptis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & Personae in Ecclesiastica dignitate constitutae Sigillo munitis, tanta ubique fides adhibeatur in judicio, & extra, quanta si sub Plumbo Nostro expeditur, & originaliter exhiberentur, adhibenda esset, & adhiberi deberet, regula quacumque contraria non obstante.

Datum Romae apud S. Mariam Majorem pidie Idus Augusti Anno VII.

Dat. Pontif. anno VII. die 12. Aug. 1747

DE JURISDICTIONE

XXXIII.

Episcopi Tusculani in Clerum, & Populum Territorii Abbatiae Cryptae Ferratae.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

INTER multa onera cum Sacrosancti Apostolatus officio debilibus humeris nostris imposita, ad evitandam, quantum in Nobis esset, inutilis Servi condemnationem, hoc plane connumerandum censuimus, ut non solum praesentia nostra assiduam operam impendentes Congregationibus Venerabilium Fratrum Nostrarum S. R. E. Cardinalium, in quibus Religionis negotia, aliaque graviora, pro Catholicae Ecclesiae regimine in dies occurrentia tractantur; Generali nimirum Congregationi Sacrorum Rituum, quoties praecipua capita Casuarum Beatificationis Servorum Dei, aut Beatorum Canonizationis in ea expendantur; sicut etiam Congregationi Sanctae Universalis Inquisitionis, quae per singulas hebdomadas coram Nobis habetur, saepe etiam illi, in qua de Propaganda Fidei rationibus agitatur; atque alteri, quae proposita est executioni & interpretationi Decretorum Sacri Tridentini Concilii, ac demum praeter alias Congregationes in peculiaribus casibus deputatas, & coram Nobismetipsis coadunata, Supremae Signaturae Gratiae, quam vocant, in qua inferiorum Tribunalium judicata, totaque administranda Justitiae ratio ad trutinam revocantur; Verum etiam, si quando graviores controversiae inter Ecclesiasticas potissimum personas orientur, ut eas ad iudicium Nostrum invocemus, easque, refectis tum litium diuturnitatibus ac dispendiis, tum partium querelis ac simultatibus, modo cum Auditorum Casuarum Palatii nostri coram Nobis congregatorum, modo cum aliorum gravium, atque prudentum Virorum consilio, non sine proprio labore ac diligentia, multique temporis, ut plurimum summo detracti; in discutendis rationum momentis, evolvendisque domesticae Bibliothecae nostrae libris, impendio, definitionis nostrae Oraculo decidemus, penitusque de medio tolleremus.

Quod genus oneris a Nobis pro communi utilitate libenter susceptum, quum Nobis propositum sit, donec Omnipotenti Deo valeat unius nostrae vires servare placuerit, nullo pacto deponere; facile adducti sumus, ut exortam nuper litem & controversiam inter bonae memoriae Josephum hujus S. R. E. Cardinalem Accoramboni nuncupatum, cujus ex hac vita migrationem Superioribus diebus eluximus, tamquam Episcopum Tusculanum ex una, & dilectum Filium nostrum Joannem Antonium Tituli Sanctorum Silvestri & Mariani in Montibus Presbyterum ipsius Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalem Guadagni nuncupatum, tamquam Monasterii Abbatiae nuncupati, Sanctae Mariae de Crypta Ferrata Ordinis Sancti Basilii, Abbatem Commendatarium ex altera, partibus, ad Nosmetipsos invocare-

Pontificis studium in discutendis negotiis Ecclesiasticis.

Et in libris judicandis, & extendend.

Controversia jurisdictionis inter Episcopum Tusculanum, & Abbatem Commendatarium Cryptae Ferratae.